

IV

Въ голѣмата стая бѣха наредени дълги софри за възрастнитѣ. На пода върху рѣжена слама бѣха постлани шарени черги. Върху тѣхъ на бѣли месали бѣше сложена вечеря за децата.

Дѣлчо отиде да седне при децата. Но баба му го хвана за ржка, посочи му мѣсто до себе си и каза:

— Ти си гостъ тая вечеръ. Ще седишъ до мене.

Следъ това баба му взе прѣстената кадилница пълна съ жарава отъ голѣмия бѣдникъ. Сипа върху жаравата тамянь, донесень ѝ подаръкъ чакъ отъ Света гора, и започна да кади навредъ по софритѣ и изъ кѣщи. Всички стояха прави, гологлави и се кръстѣха. Като покади навсѣкжде, тя се обърна къмъ Дѣлчо и му рече:

— А сега, синко, прочети молитва!

Дѣлчо я погледна, изчерви се отъ вълнение, но прочете високо, ясно молитвата „Татко нашъ“.

Баба му се прекръсти, наведе се, цѣлуна го по челото и каза:

— Да си живъ, синко!

Следъ това подадоха му голѣмата пита съ кѣсметитѣ. Баба му погледна питата и се усмихна. Предстоеше ѝ мъчна работа: да раздѣли питата на четиридесетъ парчета... Никого не трѣбваше да забрави. И започна тя полека и внимателно.

Най-напредъ отчупи отъ питата на Св. Богородица. Следъ това на кѣщата, после на себе си, като най-стара и по редъ на всички, дори и на пеленачетата. Когато се даде и последното кѣсче, започнаха всички най-внимателно да търсятъ кѣсметитѣ си.

А какво ли нѣмаше въ питата! Имаше кѣсметъ за